

Disciplina este uceniciera copilului meu către

Hristos

De: Sally Hohnberger

Pentru început, trebuie să ne dăm seama că toți ajungem la disciplinare (corectarea comportamentelor, gândurilor, dorințelor sau sentimentelor greșite) dintr-o perspectivă dezechilibrată. Într-o măsură mai mare sau mai mică, noi, părinții, suntem dezechilibrați în a fi prea severi, reci, duri și dictatori, fără compasiune; sau venim dintr-o perspectivă la fel de greșită și dăunătoare, care este atât de amabilă și blândă, încât ne lipsește decizia, fermitatea și, ca rezultat, autoritatea.

Mamele prea amabile, așa cum am tendința de a fi și eu, au o dragoste dezechilibrată numită **sentimentalism**. Acest tip de iubire îi permite copilului să fie egoist, neascultător. Mama îi scuză comportamentul greșit, mult timp convinge și motivează copilul, sperând în zadar că copilul va alege să se supună. Ea vede că are puțină sau deloc autoritate și nu poate schimba inima sau voința fiului ei prin raționament și conversație. Din moment ce nu are un real control, această mamă se teme să treacă peste voința copilului din cauza conflictului care rezultă. Apoi, lasă copilul să exprime cuvinte egoiste, să se joace cu lucruri cu care nu ar trebui să se joace sau să se comporte zgomotos și să fie neatent fără corecție. De multe ori scuză comportamentul său. Această iubire falsă creează un copil slab, zgomotos, nedorit și egoist. Un copil care nu este plăcut părinților, prietenilor, societății și cel mai important, nu este plăcut sau acceptabil pentru Dumnezeu. Când părinții își obișnuiesc copiii să se răsfete cu calea egoistă, ei nu îi pregătesc pentru cer. Acesta este un rău teribil. Părinții trebuie să vadă că această îngăduință de sine este dăunătoare și lipsită de iubire. Această metodă de guvernare părintească este fără binecuvântarea lui Hristos și reprezintă în mod greșit dragostea lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, părintele prea sever și dictatorial are o dragoste dezechilibrată numită **brutalitate**. Genul acesta de dragoste dictează ce trebuie să facă copilul în funcție de dispoziția părintelui, cu un spirit rece, militant. Perspectiva părintelui este singura perspectivă. Acest părinte este adesea exploziv. Cel mai mic inconvenient poate duce la o criză de furie și pedeapsă nemiloasă fără speranță de compasiune, dezbateri sau instrucțiuni în ceea ce privește acțiunile corecte. Acest tată se străduiește să mențină ordinea și ascultarea cu o tijă de fier dintr-o perspectivă puternică, în felul său. Creșterea copilului în acest mod reprezintă, de asemenea, greșit dragostea lui Dumnezeu. Sunt prieteni dezechilibrați. Copiii manifestă de obicei un spirit rebel sau amar. Copilul reflectă izbucnirile de furie ale părinților. Se vede în dominarea fizică a fraților sau a colegilor de joacă. Nu i s-a arătat cum să aibă dragoste, răbdare și stăpânire de sine în dificultăți sau încercări, printr-o predare către Isus. Copilul este atât de dominat de părinte încât se supune ca un animal și, prin urmare, nu are voință sau personalitate proprie. Copilul nu îndrăznește să gândească singur. El nu știe cum să arate iubire evlavioasă și nici să aibă speranța de a-și schimba slăbiciunile. Acești copii vor crește, de asemenea, improprii pentru cer și acest tip de supunere nu este plăcut lui Dumnezeu.

Trebuie să înțelegem că fiecare familie trebuie să aibă reguli de conduită și comportament rezonabile pentru a funcționa corect. Trebuie să existe consecințe date în mod consecvent atunci când aceste reguli sunt încălcate. Părintele este autoritatea pentru a stabili aceste reguli, de a supraveghea și de a oferi motivații sau consecințe adecvate atunci când regulile sunt încălcate. Copilul nu trebuie să conducă familia, părinții trebuie să fie autoritatea. Copilul are obligația față de Dumnezeu să se predea și să se supună părinților săi. Părinții trebuie să se predea lui Dumnezeu și să fie conduși de El în creșterea copiilor lor.

Prieteni, **singura soluție** pentru noi și copiii noștri este ca fiecare dintre noi să învețe „cum” să ne unim în mod vital cu Hristos ca Salvator al nostru. Cu toții avem nevoie de eliberare de vechile noastre moduri de gândire și disciplinare. Dumnezeu vrea să aducă fiecare dintre disciplinele noastre dezechilibrate, la combinația corectă de fermitate și dreptate cu dragoste și milă. Acest lucru se poate face numai pe măsură ce venim la Hristos, ne predăm pentru a fi conduși și instruiți de El ca un Dumnezeu personal clipă de clipă.

În Hristos putem găsi echilibrul Său în disciplină și să ne schimbăm căile. Hristos mă conduce, este soluția. Trebuie să umblăm și să vorbim cu Hristos, în mijlocul disciplinării noastre, astfel încât El să ne poată îndruma corect.

Ne putem mângâia pentru că Dumnezeu spune: „*Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi*”. *Evrei 13: 5*. Nu ar trebui să fim singuri în acele corecții, conflicte sau judecăți cu copiii noștri. Dumnezeu ne promite: „*Te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi*”. *Psalmul 32: 8* Ar trebui să îi cerem sfatul pentru fiecare situație. Vezi: *Faptele Apostolilor 9: 6*. Duhul Sfânt ne va chema la o viață de lepădare de sine și stăpânire de sine. Dumnezeu vrea ca părinții să renunțe la căile lor dominante sau prea iertătoare. Isus va domina aceste tendințe și sentimente cultivate pe măsură ce noi i le oferim. Isus ne încurajează în *Ieremia 32:27* „*Eu sunt DOMNUL, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva prea greu pentru Mine?*” Trebuie să ascult instrucțiunile lui Dumnezeu acum și apoi să cooperez. Trebuie să mă supun, să spun nu, modurilor mele anterioare de a reacționa și să-l invit pe Dumnezeu să mă îndrume în modul potrivit. Există adevărată libertate în ascultarea de Hristos.

O astfel de experiență trebuie să fie **mai întâi** a mea. Pe măsură ce învăț, îmi pot conduce copilul la Hristos, pentru a fi eliberat de egoismul său și de căi greșite. Prin acest tip de unire, comuniune, încredere și predare lui Hristos, ascultarea este posibilă. Copilul trebuie învățat să-și pună voința de partea lui Dumnezeu și să ceară să fie schimbat din egoism, așa cum am fost învățați. Atunci și el poate, prin legătura sa cu Hristos, să spună „nu” sinelui și „da” lui Dumnezeu. Astfel copilul își poate asculta părinții! Nu vrem să fim capabili să-i facem pe copiii noștri să știe „cum” să vină la Hristos, cum să se lepede „de sine”? Cum să colaboreze cu Hristos pentru ca și ei să-l lase pe Dumnezeu să le schimbe inimile egoiste, dispozițiile, dorințele, sentimentele, gândurile sau comportamentul lor greșite? Da, desigur! Deoarece această experiență este a noastră, îi putem instrui cu succes. Vezi *Ioan 17:19*.

Nu este întotdeauna un lucru ușor de făcut! Este format din bătălii dure și severe cu eu-l. Conflict după conflict trebuie purtat împotriva tendințelor ereditare. Va trebui să ne evaluăm îndeaproape și să nu permitem ca o trăsătură nefavorabilă să rămână necorectată. Imposibilitatea se află în propria voință. Dacă nu vrem să o facem, dacă alegem să nu o facem, dacă nu știm cum să o facem, atunci nu putem câștiga.

Dificultățile reale apar din corupția unei inimi nesfințite și din lipsa de dorință de a se supune controlului lui Dumnezeu. Este atitudinea „**Nu voi permite acestui Isus să mă conducă în toate lucrurile**”. Această predare de sine este un proces zilnic, necesar și continuu. Este o bătălie care nu poate fi câștigată decât atunci când sunt hotărât să fiu sub controlul spiritului lui Dumnezeu.

Prieteni, după cum puteți vedea, disciplinarea copilului meu este mult mai complicată și de mai mare importanță decât simpla corectare sau pedepsire a copilului meu pentru comportament său greșit. Adevărata disciplină ne conduce atât pe mine cât și pe copilul meu către Hristos. Înseamnă a-l învăța „cum” să-și predea voința și calea egoistă, în genunchi în fața lui Dumnezeu. Acum, predarea înseamnă instruirea minții cu privire la ceea ce este corect. Instruirea înseamnă a se asigura că își exercită voința de a face ceea ce știe că este corect, ceea ce include motivații și consecințe. Instruirea îi arată cum să se îngenuncheze și cum să facă ceea ce a promis în fața lui Dumnezeu. Deci, adevărata disciplină ne conduce copilul la Hristos, astfel încât Hristos să îi poată înmuia, supune și schimba inima, dispozițiile și voința lui prin puterea divină și cooperarea în stăpânirea de sine.

Numai așa, prin această conexiune vitală și comuniune cu Hristos, copilul meu se schimbă pe interior, în minte și în inimă. Prin acest proces, copilul experimentează bucuria și puterea care este în har. El experimentează dominația egoismului. Vede că ascultarea este posibilă. Prin această experiență, el învață, de asemenea, că slujirea „de sine” nu este o adevărată fericire durabilă și este într-adevăr o stare de sclavie abjectă. Învață prin experiență că ascultând de mama, tata și de Dumnezeu este cea mai mare bucurie și fericire a lui. Cu Hristos toate acestea sunt reale și posibile.

Să aplicăm aceste principii învățate până acum la o situație concretă pentru a vedea cum funcționează toate acestea în practică.

O mamă onestă, dar indulgentă, îi cere fiului ei de 8 ani să curețe și să spele vasele, în timp ce ea primește vizita acasă a unei prietene. Voința egoistă a băiatului s-a manifestat și pentru un timp scurt a spălat vasele, dar în curând a făcut un pas sfidător înapoi, un non-verbal, „Nu, nu vreau”. Mama a raționat, a răsfățat și a făcut tot posibilul să-l convingă pe fiul ei să facă această mică sarcină rezonabilă. Băiatul a început să plângă, să se poarte rău, să se vaite și să se certe cu mama sa. Chipul, comportamentul și cuvintele lui deveniseră

foarte jenante. Ea cu amabilitate s-a așezat și a vorbit cu fiul ei mai mult de 20 de minute, doar pentru a amplia sfidarea, lacrimile și izbucnirile de cuvinte nerespectuoase și furioase față de ea ale fiului ei. Răutatea lui doar a crescut folosind această metodă de corectare. Mama aici a fost fără Hristos.

Prietena a împărtășit cu această mamă neliniștită nevoia de fermitate, de a da consecințe, de a lua decizii și de a cere ascultare promptă și veselă. A fi ferm și decisiv nu era încă în caracterul său. Prin unirea și părtașia cu Hristos, El a putut s-o instruiască despre ce să facă. Ascultând, apoi predându-se și cooperând pentru a face ceea ce Hristos o ghidează, ea va găsi echilibrul potrivit între fermitate și iubire. Autoritatea lui Isus o va însoți, astfel încât fiul ei va învăța să se supună voinței sale și să o asculte așa cum ar trebui. Pe măsură ce a învățat să lucreze cu Hristos în acest fel, El i-a putut schimba gândurile greșite, sentimentele, emoțiile și chiar indecizia cultivată. În acest fel, Isus a putut să o învețe cum să-l aducă pe fiul ei la El, astfel încât și el să poată găsi puterea de a fi schimbat în inimă și minte. Fiecare trebuie să se predea voluntar lui Hristos înainte ca El să-l poată schimba.

Următoarele trei principii principale au fost împărtășite mamei înainte de a înainta pe calea disciplinei care sunt necesare pentru a aduce copilul la Hristos.

Disciplina reprezintă cu adevărat ucenicirea copilului meu către Hristos. În primul rând, există o **lege a minții** care trebuie înțeleasă: atunci când un obiect dorit este refuzat atât de **ferm** (nu aspru) încât să elimine orice speranță, mintea va înceta în curând să-l dorească și va fi ocupată cu alte activități. (Cedează!) Dar atâta timp cât există vreo speranță de a obține obiectul dorit, se va face orice efort pentru a-l obține. Uneori, acest lucru poate fi un efort supraomnesc.

Mama și fiul se certau, iar fiul câștiga. De ce? Fiul acționa sub legea minții. Sinele governa și domnea. Voința fiului a fost fermă. Avea să domine pe mama sa și să se îndreptățească, indiferent de cât de nerezonabil era. Când mama nu a fost decisivă, nu a rostit un nu răsunător și autoritar, el a luat poziția de conducător. Sinele va governa și domni în mod natural, cu excepția cazului în care i se predă lui Hristos în mod voluntar această poziție de guvernare. La fel ca și gravitația, această lege a egoismului predomină. Mărul cade întotdeauna pe pământ, cu excepția cazului în care o altă lege îl anulează. Avionul zboară pentru că o altă lege supune legea gravitației. **Hristos în inimă este singura lege care poate anula păcatul și egoismul.** Romani 6:14 „*Căci păcatul nu va stăpâni asupra voastră*”. Dar fără ajutorul lui Hristos, sinele se va întări și va stăpâni copilul. Lăsat singur, sinele va deveni și mai puternic și mai hotărât să obțină ceea ce vrea. De aceea fiul a devenit mai ferm și mai zgomotos pentru a domina fizic mama. Mama a fost foarte amabilă și atentă cu comportamentul lui egoist. Acest lucru a fost îngăduit în mod dăunător, fără consecințe sau motivații și, ca urmare, autoritatea ei a fost întâmpinată cu batjocură și dispreț. În abordarea ei necorespunzătoare a disciplinei, ea era fără Hristos și nu avea nici o autoritate asupra fiului ei. Pentru nenorocirea ei, aceasta era un lucru care se întâmpla des.

Al doilea sfat pentru mamele iertătoare este **că și bunătatea trebuie să aibă limitele sale.** Autoritatea trebuie să fie susținută de severitatea fermă (aceasta nu este asprimea), sau va fi întâmpinată cu batjocură și dispreț de mulți. (Nu este exact ceea ce s-a întâmplat?) Presupusa tandrețe, convingere și îngăduință pe care părinții și tutorii o folosesc pentru tinerii lor este cel mai grav rău care poate veni asupra lor. Fermitatea, decizia, cererile pozitive sunt fundamentale în fiecare familie.

În al treilea rând, trebuie să existe consecințe imediate, în Hristos. Eclesiastul 8:11 spune: „*Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea (consecințele) dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău (neascultarea)*”. Nu asta se întâmplă? Cum ar conduce Dumnezeu în această situație? Proverbe 13:24 spune: „*Cine cruță nuiava își urăște fiul*”. Acum, nuiava reprezintă pur și simplu consecințele potrivite date în Hristos. Nu este neapărat o bătaie fizică a copilului. Leviticul 26: 14-29 subliniază, de asemenea, nevoia de fermitate.

Dumnezeu arată că ar trebui să ne așteptăm la ascultare și, dacă nu ne este acordată, consecințele trebuie să vină, **pentru că te iubesc!** Adevărata iubire nu-i va permite copilului meu să fie sclavul „autoslujirii”. Adevărata iubire nu va permite copilului meu să fie slab, handicapat în autocontrol sau sclav al gândului „Nu pot”. Adevărata iubire îi va conduce la Hristos pentru a le schimba inima și dispoziția, pentru a fi întăriți să

coopereze cu Dumnezeu, astfel încât să poată avea putere asupra „autoslujirii”. Viața creștinului este mai mult decât credem. Nu constă în simplă dulceață, răbdare, blândețe și bunătate. Aceste haruri sunt esențiale, dar este nevoie de curaj, putere, energie și perseverență, precum și cele mai severe virtuți.

Nu reprezintă dragoste să ne creștem copiii pentru a fi slabi, lipsiți de stăpânire de sine, ușor descurajați sau lipsiți de curajul de a se lepăda de ei înșiși. **Copiii noștri au nevoie de Hristos în ei.** Ei trebuie să experimenteze speranța și spiritul care spune cu încredere: „Pot totul în Hristos care mă întărește”.

Acum ambele mame s-au consacrat lui Dumnezeu în rugăciune. Au promis să se consulte cu El la fiecare pas și să asculte întotdeauna glasul Său de instruire, astfel încât Dumnezeu să poată arăta cum să aducă acest copil neascultător, nefericit și rebel la Hristos pentru a-și schimba inima și viața. Ele s-au sprijinit pe Dumnezeu pentru putere, înțelepciune și îndrumare la fiecare pas. A fost o bătălie, prieteni! Acest băiat mai mare nu se predase niciodată complet și fără rezerve mamei sale când îi era atacată voința. Copilul a făcut tot ce a putut pentru a rezista și a domina circumstanțele, așa cum spune legea minții, „eu-l” ar face fără ajutor. „Eu-l” lui a vrut să domnească și să-și conducă mama. El a devenit mai ticălos în cuvintele și în comportamentul său, până a rupt inima mamei sale. Dumnezeu nu i-a abandonat. El a dat instrucțiuni, ce să spună, ce să facă, când să se roage pentru copil și când să dea consecințele lipsei de decizie din partea sa. **Pentru că a nu decide înseamnă a decide.** Motivația era necesară atunci când refuza să asculte și să se întoarcă la Isus în rugăciune. Rugăciunea de mijlocire a fost adesea rostită cu voce tare, astfel încât copilul să aibă dovezi ale iubirii și scopului său pentru viața sa în acest moment. Dumnezeu a lucrat cu putere în mintea copilului pentru a-l îndruma să cedeze.

După o oră și jumătate de multe compromisuri și consecințe, băiatul a cedat și în cele din urmă a ales să creadă în vocea mamei sale și a ales să creadă în vocea lui Isus în conștiința și inima sa. Și a hotărât să încerce să ignore acele gânduri mincinoase și sentimente contrare. Aceasta este o adevărată predare! El s-a supus de bunăvoie și s-a rugat pentru mama sa, femeie de rugăciune care l-a îndrumat. A fost o simplă rugăciune de mărturisire, iertare și angajament de a asculta și spăla acele vase sau orice altceva i-a cerut mama să facă pentru ea. De asemenea, l-a rugat pe Isus să-i ia inima egoistă și să-i dea inima curată și serviabilă a lui Dumnezeu. Apoi, cu credință, i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru că i-a schimbat inima și a răspuns la rugăciunea lui. Ei au observat cum înfățișarea, corpul, vocea lui au fost înmuiate și subjugate de influența divină, în supunere dulce în timp ce se ruga. A fost minunat!

Abordarea mamei de a rezolva această dificultate cu voința copilului a fost foarte diferită de data aceasta. Știa că cererea ei era rezonabilă. Era fermă și neînduplecată în așteptarea ascultării de dorințele ei. Cu toate acestea, în Hristos ea era fără asprime. Nu s-a făcut niciun compromis cu răul (neascultarea). Nici nu a raționat cu iraționalitatea sau pasiunile sale. Nu a renunțat la voința ei și nu a îndeplinit voința lui egoistă nerezonabilă din cauza comportamentului lui zgomotos și neplăcut. În schimb, ea a vorbit cu Dumnezeu și a făcut ceea ce i-a spus despre când și cum să-i ofere fiului său o motivație externă de a alege binele în locul răului. Ea și-a exprimat clar cererea. Vino să te rogi lui Isus pentru a fi schimbat. Ea l-a încurajat că ar trebui să aleagă să facă ceea ce trebuie, ceea ce era cel mai bine. Dacă ar refuza să aleagă, ar primi consecințele neascultării.

A fost alegerea lui. O dragoste statornică în Hristos era pregătită pentru luptă, orice ar fi trebuit în timp sau efort pentru a-l împiedica pe fiul său să continue să slujească păcatului și egoismului. Mama a descoperit că nu era doar o luptă împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva puterilor și principatelor întunericului și a devenit extrem de conștientă că are nevoie de Hristos alături și în inima ei pentru a lupta cu succes împotriva acestui puternic dușman. **Aici era în joc viața spirituală a fiului tău. Dacă nu se lupta în acest fel, a văzut că îl lăsa pe Satana să-l aibă pe fiul ei fără reținere.** Ea a văzut acest nou tip de statornicie, în Hristos, ca pe o iubire adevărată. A fost dificil pentru personalitatea ei. Rezultatele au meritat toată duritatea. Dumnezeu a fost un bun general în această bătălie.

Când în sfârșit băiatul a văzut că mama lui reprezintă autoritatea și nu-i permite egoismul, el s-a supus dorințelor mamei sale. Dar atâta timp cât băiatul a simțit că există o oarecare speranță de a-și atinge voința și calea sa, a făcut un efort supraomenesc pentru a obține acel lucru. Satana nu-și va lăsa captivii să plece cu ușurință, nu-i așa? Satana inspiră rebeliune. Când a fost în cele din urmă convins că mama lui nu va ceda, a ales, a cedat pentru a asculta vocea lui Dumnezeu și a mamei sale. A făcut sarcina pe care mama sa a ales-o, vesel și bine. Apoi a experimentat că această predare i-a adus pace în inimă. Vei vedea că, fără opțiunea ta de

a te preda pentru a te supune, nu vei putea găsi pace. De ce? Pentru că Satana preia controlul asupra oricărei minți care nu este hotărâtă sub controlul spiritului lui Dumnezeu. Romani 6:16; Matei 12: 43-45. Supunerea față de Dumnezeu (tatăl este în locul lui Hristos) este restaurarea de sine. Prin supunere față de Hristos, el a câștigat puterea stăpânirii de sine. Dumnezeu ne conduce la predare. Iubirea lui ne va permite în mod constant consecințele alegerilor noastre. Reprezintă dragoste să îi permitem lui Satana să aibă și să conducă pe copii noștri prin sentimentele și emoțiile lor?

Prieteni, atunci vedeți acest lucru că nu poate exista pace în inimile copiilor noștri, în inimile noastre sau în casa noastră, în timp ce voința egoistă a copilului este lăsată să domnească? Trebuie să fie supusă. El trebuie să fie prezentat acelei puteri din afara lui (Isus) care îl poate schimba pe dinăuntru și îi poate permite să facă ceea ce este corect și trebuie să se supună acesteia. Această predare de sine, trebuie să o învățăm cu toții. Acesta este modul în care copilul nostru poate fi restaurat, recreat după chipul lui Dumnezeu. Atunci pacea cerului va domni în casele noastre.

Părinți, aici ne pierdem adesea. Nu insistăm ca copilul să se supună dorințelor evlavioase ale părinților săi. Ne retragem din luptă și, ca rezultat, sinele și Satana își întăresc stăpânirea asupra copiilor noștri, legându-i mai profund în păcat. Aceasta este bătălia la care trebuie să participe fiecare părinte. Dacă nu limităm egoismul copiilor noștri și îi conducem la Hristos, îi permitem lui Satana să aibă pe copiii noștri și asta insuflează haos în casele noastre.

După această întâlnire riguroasă, prietenul a citit o poveste intitulată „Bătălia pentru fiecare suflet” într-o carte numită Solii către tineret de Ellen G. White, pg. 52-3. Băiatul s-a identificat personal cu el. Cum au presionat îngerii răi sufletul ispitit, cum întunericul a înconjurat acel suflet, cum îngerii puternici și buni doreau să ajute sufletul persecutat, dar au trebuit să aștepte până când cel ispitit a strigat de bunăvoie după ajutorul lui Dumnezeu, pentru că cerul nu forțează. **Nu este lucrarea îngerilor buni să controleze mințile împotriva voinței individului. Dacă te predai inamicului și nu depui niciun efort pentru a-i rezista, atunci îngerii nu pot face nimic.** Isus nu va însărcina sfinții îngeri să-i elibereze pe cei care nu fac niciun efort să se ajute singuri.

Dar când sufletul persecutat cere ajutor și apoi cooperează pentru a face ceea ce trebuie, atunci îngerii buni vor înainta prin întuneric și îngerii răi vor trebui să cedeze.

Băiatul de 8 ani și-a împărtășit apoi conștiința personală despre întunericul respectiv și despre modul în care era conștient că îngerii buni erau acolo. Isus însuși a fost un puternic soldat pe care l-a simțit prezent în mintea lui. Isus l-a chemat des să aleagă să aibă încredere și să asculte de mama sa. Acest băiat s-a temut, s-a încăpățânat să-și abandoneze calea, dar când a decis în cele din urmă să aibă încredere și să cedeze, Dumnezeu a dat putere supunerii sale și speranță în inima sa. Părinți, această experiență a fost amintită de copil ca o mamă iubitoare care îi pasă de el într-un mod cu totul special. Nu este aceasta **adevărata iubire**? Să conducem pe copiii noștri la Hristos pentru a fi schimbați. În cele mai multe cazuri, dacă ne *ucenicim* copilul către Hristos în acest fel, copilul va spune în cele din urmă: „*Mama mea mă iubește atât de mult încât nu mă va lăsa să fiu obraznic sau crud, mizerabil sau egoist. Ea este prietena mea specială*”.

Părinți, nu toate situațiile vor fi atât de dificile. Mulți vor fi mai puțin reticienți față de Hristos. Dar pentru acele momente dificile, vă încurajez cu această ilustrație să perseverați, orice ar fi nevoie pentru a vă conduce copilul la Hristos să se supună în mod personal, faceți-o. Dumnezeu va fi cu tine. El te va instrui personal. Părinți, cu toții vom trebui să murim pentru noi înșine, în fiecare zi și în fiecare oră pentru a trece de la perspectivele noastre dezechilibrate de disciplină la combinația perfectă de dreptate și milă, așa cum este **în Hristos**.

Fie ca noi să alegem să ne unim cu Hristos pentru a face acest lucru posibil ca Dumnezeu să ne folosească, să ajungă la bieții noștri copii, să le arate calea. Fie ca noi să învățăm să auzim vocea lui Dumnezeu vorbind direct inimilor și minților noastre, astfel încât El să ne poată instrui personal „cum” să ne predăm și să ne conducem copiii la Isus pentru a fi transformați. **Disciplina este ucenicirea copilul meu către Hristos!**